

Kolmandamal päeval mõtleb kof: „Si tänan tohi ühtigi puududa; ma tahan aga näha, kes see kaval näppaja on. Nõidust siin muudugi ei ole!“

Varwalt oli ta toitu lauale toonud, waatab weel üle, loeb portsjonid ära — õige, mitte ühtigi ei puudu. Korraga kuulakse kloostri wärawas kella tõmbawad, mees jookseb wälja, waatab, wärawa taga põle kedagit, tuleb tagasi, näeb — laua peal jälle üks kaus tühi! Ta pea hakkas ümberkäima niisuguse weidra lou juures. Mitte kolm minutidgi ei olnud ta ära olnud ja jiiiski oli kellegil aega olnud midagit kätata. See pidi wist üks hoolas ja osaw walwaja olema, kes õiget silmapilk hästi mõistis täälpanna.

Neljandalamal päeval, kui kof juba kõik oli walmis seadnud ja jälle kella helistati, ei läinud ta mitte wälja, waid peitis ennast tuppä warjule, et seal lurrata, kas jälle midagist kaduma lähäb, ja kui, kes siis õiete see kaval kelm oleks. Kohe näeb ta kassi aknast sisse kargawad laua peale, sealt ühest waagnast tõmbab tüki lõugu ja pühib siis jälle minema. Müüd oli aru käes! Sõna lausumatta toob mees jälle uue portsjoni asemele ja sellega asi õige.

Viimandalamal päeval aga tahtis hea meelega kaa teada saada, kes kloostri wärawa kella pidi tõmbama. Oli aeg käes, walwas kof wärawa

kõrwas kufagil warjus; korraga näeb ta, et jälle kiiisu see ongi, kes seal kella nõõri külge kargab, paar korda helistab ja siis rutuga kõõgi poole jookseb, kust ta parajaste liha tüliga lõuges wälja tuli, kui munk-kof sinna jõndis. Ta andis seda lugu ülemale teada, kes seist suurte nalja tundis ja käskis, iga päew ühe osa enam walmis panna, et kass siis keelmatta ühe omale wõiks wõtta. Nõnda tehti kaa.

Nimbuta nalja.

Ühel komponeerial oli palju noota seada ja lastis siis wahest ühest kirjutajast mõne tükki ära kirjutada. Seal juures nimetas ta igakord tükki esimesed sõnad ja aega, milleks kirjutust soowis kätte saada. Nii juhtus ta siis kord üttelema: „Kass' woolada rõõmu pisarad — kuni õhtuni kell seitse.“

Abi kurbduse wastu. „See on ometi häle lugu, et meie Karla ühtepuhku nii kurblik on; wanamees taub teda küllalt igapäew kõigest jõust, aga see ei aawita ühtigi!“

Tubli kofija. Pruudi isa: „Hea küll, mu härra, seda ma ei laida! Ometigi ütlege